

Klaudia Anna Celińska

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

klaudia.anna.celi@gmail.com

Sprzeciw – nowy środek kontroli decyzji kasacyjnej w postępowaniu sądowoadministracyjnym

*Objection – the New Control System of Appeal Against Sentence
in Administrative Procedure*

STRESZCZENIE

Tematem niniejszego artykułu jest nowy środek kontroli decyzji administracyjnej, który wszedł w życie wraz z nowelizacją Kodeksu postępowania administracyjnego z 2017 r. Nową instytucją prawną, nieznaną wcześniej procedurze sądowoadministracyjnej, jest sprzeciw od decyzji. Ustawodawca uregulował ten środek prawny przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Ze względu na to, że obie ustawy są autonomiczne dla sprzeciwu, ustawodawca również postanowił, że w przypadku sprzeciwu należy stosować przepisy o skardze ze stanu prawnego sprzed nowelizacji, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej. Niniejsze opracowanie zawiera analizę nowego środka prawnego, jakim jest sprzeciw. Ponadto zostaną wskazane podobieństwa i różnice wynikające z porównania go ze skargą do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Analiza obejmuje zakres podmiotowy i przedmiotowy sprzeciwu, w szczególności przesłanki jego wniesienia przez uprawnione podmioty.

Słowa kluczowe: sprzeciw od decyzji ostatecznej; skarga; środek prawny; środek kontroli decyzji ostatecznej; sądowoadministracyjne środki kontroli decyzji; organ administracyjny; sąd administracyjny

WSTĘP

Po nowelizacji ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego¹ oraz ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi² wcielono w życie nowy sądowoadministracyjny środek kontroli decyzji ostatecznej, jakim jest sprzeciw. Przysługuje on jedynie wobec decyzji kasacyjnych, o których mowa w art. 138 § 2 k.p.a. Wprowadzenie sprzeciwu od decyzji jednocześnie wykluczyło możliwość złożenia skargi na tę decyzję do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Ustawodawca dostosował w tym zakresie przepisy obu powyżej znowelizowanych ustaw. Do nowego środka kontroli decyzji (tj. sprzeciwu) stosuje się odpowiednio przepisy o skardze, jeżeli przepis nie stanowi inaczej. Oba wymienione środki prawne mogą być odrzucone, uwzględnione lub oddalone. Natomiast odmiennosć sprzeciwu od skargi dotyczy treści pisma procesowego w tej sprawie oraz terminu i trybu jego składania. Sprzeciw wszczyna postępowanie sądowoadministracyjne w danej sprawie na żądanie uprawnionego podmiotu, którym jest każdy, kto ma w tym interes prawny, a także ten, któremu ustawy przyznają prawo do wniesienia sprzeciwu. Jest to zatem środek kontroli kasacyjnej decyzji ostatecznej oparty na zasadzie skargowości.

DOPUSZCZALNOŚĆ SPRZECIWU OD DECYZJI KASACYJNEJ

Ustawodawca stanowi, że wniesienie sprzeciwu jest dopuszczalne tylko na decyzje kasacyjne, o których mowa w art. 138 § 2 k.p.a. Regulacje na temat sprzeciwu szerzej zostały wskazane w przepisach PrPostSAdm od art. 64a do art. 64e w zw. z art. 138 § 2 k.p.a. W myśl art. 64a § 1 PrPostSAdm od decyzji, o których mowa w art. 138 § 2 k.p.a., skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego nie przysługuje. Przesłanką prawną sprzeciwu było przyspieszenie postępowania. Oznacza to, że nowelizacja z 2017 r. utworzyła nowy sądowoadministracyjny środek kontroli decyzji kasacyjnej, zarazem wyłączając możliwość wniesienia skargi na tę decyzję³. Ustawodawca, wprowadzając w życie środek prawny, jakim jest sprzeciw od decyzji kasacyjnej, uchylił jednocześnie możliwość wniesienia skargi na decyzję z art. 138 § 2 k.p.a.

Wobec tego na podstawie nowych przepisów można wnioskować, że sprzeciw nie jest całkowicie nowym środkiem prawnym, lecz swoistą odmianą istniejącego

¹ Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r., poz. 1257), dalej jako: k.p.a.

² Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r., poz. 1369), dalej jako: PrPostSAdm.

³ M. Wierzbowski, M. Szubiakowski, A. Wiktorowska, *Postępowanie administracyjne – ogólne, podatkowe, egzekucyjne i przed sądami administracyjnymi*, Warszawa 2017, s. 481.

wcześniej środka sadowoadministracyjnej kontroli decyzji, a mianowicie skargi. Dlatego w świetle aktualnie obowiązujących przepisów strona niezadowolona z treści decyzji kasacyjnej może wnosić sprzeciw na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

WŁAŚCIWOŚĆ SĄDU

W myśl art. 138 § 2 k.p.a. sądem właściwym do rozpoznania sprawy na podstawie sprzeciwu jest wojewódzki sąd administracyjny. Sąd wszczyna postępowanie sądowe na podstawie sprzeciwu złożonego przez podmiot uprawniony do jego wniesienia. Zgodnie z art. 64e PrPostSAdm ten środek może być zastosowany, jeżeli w ocenie sądu administracyjnego istniały przesłanki do wydania decyzji kasacyjnej przez organ odwoławczy⁴. Niezadowolona z decyzji kasacyjnej strona jest uprawniona do złożenia sprzeciwu na tę decyzję co do zasady w trybie pośrednim, ale nie będzie skutkowało negatywnie złożenie sprzeciwu w trybie bezpośrednim. Trybem pośrednim określa się sytuację, gdy strona składa sprzeciw za pośrednictwem organu administracyjnego, który wydał zaskarżoną decyzję. W zakresie tzw. samokontroli decyzji organ administracyjny – jako „pośrednik” w przekazaniu sprzeciwu do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego – może w zakresie swojej właściwości uwzględnić sprzeciw od decyzji w całości. W zakresie tej czynności organ jest ograniczony 14-dniowym terminem⁵. Na podstawie art. 138 § 1 lub art. 4 k.p.a. organ administracyjny, w zakresie swojej samokontroli, może również sam uchylić zaskarżoną decyzję i wydać nową. W przypadku niezastosowania się organu do tej możliwości, przekazuje on sprzeciw od decyzji niezwłocznie wojewódzkiemu sądowi administracyjnemu, który jest właściwy do jego rozpoznania, razem z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania. Natomiast złożenie sprzeciwu w trybie bezpośrednim ma miejsce, gdy zostanie on złożony wprost do wojewódzkiego sądu administracyjnego właściwego do jego rozpoznania. W tym przypadku sąd niezwłocznie wzywa organ administracyjny, który wydał decyzję będącą przedmiotem sprzeciwu, do przekazania mu kompletnych i uporządkowanych akt sprawy w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wezwania⁶. W przypadku, gdy organ administracyjny nie zastosuje się do powyższych obowiązków wynikających ze złożenia sprzeciwu przez stronę, zostanie on pociągnięty do odpowiedzialności administracyjnej. Sąd może orzec na posiedzeniu niejawnym o wymierzeniu organowi grzywny na wniosek skarżącego. Wysokość grzywny jest określona ustawowo w art. 154 § 6 PrPostSAdm. Jeżeli

⁴ R. Kędziora, *Komentarz do art. 138 § 2 k.p.a.*, [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego*, Warszawa 2017.

⁵ M. Wierzbowski, M. Szubiakowski, A. Wiktorowska, *op. cit.*, s. 482.

⁶ *Ibidem*.

organ, pomimo wymierzenia kary, nie przekaze sądowi sprzeciwu od decyzji, to sąd rozpozna sprawę na podstawie nadesłanego przez skarżącego odpisu sprzeciwu na decyzję kasacyjną.

Zgodnie z art. 151a § 1 PrPostSAdm wojewódzki sąd administracyjny, uwzględniając sprzeciw od decyzji, uchyla decyzję w całości, jeżeli stwierdzi naruszenie przepisów art. 138 § 2 k.p.a.⁷ Od wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego uwzględniającego sprzeciw nie przysługuje skarga kasacyjna. Jest ona dopuszczalna wyłącznie od wyroku oddalającego sprzeciw w terminie 30 dni na zasadach ogólnych. Oznacza to, co wynika z orzecznictwa sądu administracyjnego w tym zakresie (np. wyroku WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 września 2017 r.), że:

[...] kontrolując decyzję kasacyjną, sąd w zasadzie nie może wypowiadać się na temat meritum sprawy administracyjnej, gdyż byłoby to przedwczesne. Rola sądu administracyjnego kontrolującego rozstrzygnięcie o charakterze kasacyjnym sprowadza się do analizy przyczyn, dla których organ odwoławczy uznał za konieczne skorzystanie z możliwości przewidzianej przepisem art. 138 § 2 k.p.a., a w przypadku uznania, iż uchylenie decyzji organu pierwszej instancji i przekazanie sprawy nie wynikało z przyczyn wymienionych w tym przepisie, sąd jest władny uwzględnić skargę⁸.

Dlatego należy podnieść, że art. 138 § 2 k.p.a. zakazuje organowi wypowiedzenia się o istocie sprawy i nakazuje jasno wskazać w uzasadnieniu decyzji, jakie zaniebdania organu pierwszej instancji w ustalaniu okoliczności stanu faktycznego zostały dostrzeżone przez organ odwoławczy i dlaczego zaniebdania te spowodowały konieczność uchylenia decyzji⁹.

Zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 15 k.p.a., organ odwoławczy nie może przesądzić o treści nowej decyzji organu pierwszej instancji, wydanej po rozpoznaniu sprzeciwu od decyzji będącej podstawą zaskarżenia¹⁰. W związku z powyższym należy przyjąć, że organ pierwszej instancji po otrzymaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia jest zobligowany do samodzielnego dysponowania zakresem postępowania wyjaśniającego. Sprzeciw (oraz skarga) to impuls do działania dla sądu, a także służy on stronie postępowania do zakwestionowania działania organu administracyjnego, na co wskazuje zasada skargowości¹¹.

⁷ R. Kędziora, *op. cit.*

⁸ Wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 września 2017 r., II SA/Go 609/17.

⁹ B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2004, s. 601.

¹⁰ R. Kędziora, *op. cit.*

¹¹ M. Sobol, [w:] *Przewodnik po prawie administracyjnym*, red. W. Jakimowicz, Warszawa 2013, s. 543.

TREŚĆ SPRZECIWU

Zgodnie z brzmieniem art. 64b § 2 PrPostSAdm sprzeciw od decyzji kasacyjnej musi spełniać wymogi formalne, jakie są przewidziane dla pism w postępowaniu sądowym. Poprawnie sporządzony sprzeciw, jak wskazuje ustawa, powinien zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylecia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Sprzeciw powinien zawierać zarzut dotyczący naruszenia prawa lub interesu prawnego. Ustawodawca wprost nie uregulował treści sprzeciwu, dlatego jeżeli przepis nie stanowi inaczej, należy odpowiednio zastosować przepisy o skardze. Jako wskazanie naruszenia prawa lub interesu prawnego należy rozumieć podanie przyczyny, która uzasadni wniesienie sprzeciwu od decyzji kasacyjnej do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. W treści sprzeciwu skarżący powinien wskazać, na czym polega – jego zdaniem – naruszenie prawa lub interesu prawnego w zaskarżonej decyzji kasacyjnej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. Podstawowym elementem tego pisma jest wskazanie kwestionowanego rozstrzygnięcia. Potwierdzeniem tego jest postanowienie WSA w Gdańsku z dnia 5 września 2007 r., który stwierdził, że „z treści skargi ma jasno wynikać jednoznacznie, z jaką decyzją organu strona się nie zgadza i dlaczego w jej ocenie rozstrzygnięcie organu jest niezgodne z prawem bądź dla niej krzywdzące”¹². Braki formalne sprzeciwu uniemożliwiają nadanie mu dalszego biegu oraz właściwą kwalifikację wniesionego środka prawnego. Należy zatem pozostawić go bez rozpoznania z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych¹³. Niezbędne jest zawarcie w sprzeciwie od decyzji informacji, jaką decyzję zaskarżono, a ponadto żądanie jej uchylecia oraz oznaczenie organu, który ją wydał¹⁴. Co ważne, sprzeciw powinien czynić zadość wymogom formalnym pisma w postępowaniu sądowym wskazanym w art. 46 PrPostSAdm.

Zgodnie z art. 230 § 1 i 2 PrPostSAdm w rozdziale o kosztach sądowych od skargi, podobnie jak od sprzeciwu, są pobierane opłaty, tj. wpis stały lub stosunkowy¹⁵, którego wysokość jest uzależniona od rodzaju sprawy, dlatego nie ma obowiązku wskazywania wartości przedmiotu zaskarżenia.

DWUPODMIOTOWY CHARAKTER POSTĘPOWANIA

Postępowanie tego typu, jak postępowanie w pierwszej instancji wszczęte sprzeciwem od decyzji ostatecznej, ma charakter dwupodmiotowy. W tym postępowaniu nie mają zastosowania przepisy o uczestnikach na prawach strony

¹² Postanowienie WSA w Gdańsku z dnia 5 września 2007 r., II SA/GD 487/07.

¹³ Wyrok NSA z dnia 19 lipca 2011 r., I OZ 524/11.

¹⁴ M. Wierzbowski, M. Szubiakowski, A. Wiktorowska, *op. cit.*, s. 482.

¹⁵ *Ibidem*.

i uczestnikach postępowania administracyjnego. Oznacza to, że bierze w nim udział wyłącznie organ oraz skarżący, co ogranicza w pewnym stopniu prawa stron, dla których decyzja kasacyjna jest korzystna. Te strony nie są uprawnione do wzięcia udziału w postępowaniu wszczętym sprzeciwem. Takie uprawnienie posiada tylko skarżący, a także organ, który wydał zaskarżoną decyzję. Jednak strony niebędące stroną skarżącą mają prawo wnieść skargę od ostatecznej decyzji merytorycznej na zasadach ogólnych. Z pewnością środek zaskarżenia, jakim jest sprzeciw od decyzji, doprowadzi do przyspieszenia postępowania, co jest pożądane z systemowego punktu widzenia.

W postępowaniu wszczętym sprzeciwem od decyzji ostatecznej nie stosuje się przepisów o uczestnikach na prawach strony i uczestnikach postępowania sądowoadministracyjnego. Uznając, że sprzeciw jest swoistą odmianą skargi, warto w tym miejscu wskazać postanowienie NSA z dnia 1 czerwca 2011 r., w którym zwrócono uwagę na dwupodmiotowość postępowania. W myśl tego postanowienia:

[...] postępowanie sądowoadministracyjne różni się tym, że sąd administracyjny wszczy-
na postępowanie na podstawie skargi „sprzeciwu” wniesionej przez uprawniony podmiot,
a struktura tego postępowania ukształtowana jest jako spór prowadzony przez niezależne
sądy przez dwa podmioty: skarżącego – czyli podmiot żądający udzielenia ochrony praw-
nej, i organ administracji publicznej, którego działanie lub zaniechanie stało się przyczyną
zgłoszonego żądania udzielenia ochrony prawnej¹⁶.

POZYCJA PRAWNA WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

Rozpoznając skargę lub sprzeciw od decyzji, właściwy dla sprawy wojewódzki sąd administracyjny może je odrzucić, oddalić lub uwzględnić. Wojewódzki sąd administracyjny rozpatruje sprzeciw od decyzji na posiedzeniu niejawnym w terminie 30 dni od dnia wpływu do sądu. Jeżeli zachodzi potrzeba, sąd może przekazać sprawę do rozpoznania na rozprawie. Ponadto w zakresie składu orzekającego przyjęto, że „Kodeks postępowania administracyjnego nie przewiduje konieczności zmiany organu orzekającego w razie ponownego rozpoznawania sprawy w wyniku decyzji kasacyjnej”¹⁷. Natomiast w zdecydowanej większości spraw administracyjnych orzekają organy monokratyczne, przy czym brak jest podstaw, żeby odmiennie traktować organy kolegialne, które zresztą z zasady nie wyłaniają z siebie zespołów orzekających, jak to ustawodawca wprowadził w odniesieniu do samorządowych kolegiów odwoławczych.

¹⁶ Postanowienie NSA z dnia 1 czerwca 2011 r., II GZ 302/11.

¹⁷ Wyrok NSA z dnia 26 maja 1998 r., I SA 1911/97.

Podany wyżej wyjątek nie daje podstaw do żądania zmienności składu orzekającego w zależności od fazy postępowania administracyjnego. Wojewódzki sąd administracyjny odrzuca sprzeciw na decyzję, jeżeli wniesiono go po upływie terminu do wniesienia, chyba że sąd termin przywróci. Termin na wniesienie sprzeciwu od decyzji kasacyjnej to 14 dni od dnia wydania tej decyzji. Sprzeciw od decyzji jest niedopuszczalny, jeżeli złożył go podmiot nieuprawniony do jego złożenia, wskazano przesłanki do wydania decyzji inne niż te uregulowane w przepisie art. 138 § 2 k.p.a. lub nie uiszczono opłaty za wpis stały lub stosunkowy, a skarżący nie został z niego zwolniony. Wojewódzki sąd administracyjny wówczas odrzuca sprzeciw od decyzji ostatecznej postanowieniem wydanym na posiedzeniu niejawnym¹⁸.

Oddalenie sprzeciwu od decyzji następuje, jeżeli sąd uzna go za bezzasadny. W tej sytuacji wojewódzki sąd administracyjny oddala sprzeciw wyrokiem utrzymującym w mocy zaskarżoną decyzję. Od wyroku oddalającego sprzeciw od decyzji przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Na podstawie art. 182 § 2a i art. 182a PrPostSAdm jest ona rozpatrywana w terminie 30 dni od dnia jej wpływu na posiedzeniu niejawnym¹⁹. W sytuacji odwrotnej, tzn. kiedy wojewódzki sąd administracyjny uzna sprzeciw za zasadny, wówczas uwzględnia go i wyrokiem uchyla zaskarżoną decyzję w całości, jeżeli stwierdzi naruszenie art. 138 § 2 k.p.a. Ponadto w przypadku uwzględnienia sprzeciwu od decyzji i uchylenia zaskarżonej decyzji w całości wojewódzki sąd administracyjny może dodatkowo orzec o wymierzeniu organowi administracyjnemu kary grzywny. Jej wysokość wymierza się na podstawie miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Sąd może orzec o wymierzeniu kary grzywny na wniosek bądź z urzędu.

PODSUMOWANIE

Sądowy środek kontroli, jakim jest sprzeciw od decyzji, uruchamia postępowania sądoadministracyjne, ale szczególnego rodzaju. Wynika to z tego, że zakres przedmiotowy ogranicza się tylko do jednej kategorii decyzji ostatecznych organu odwoławczego. Należy również podkreślić, że ten środek prawny nie jest skargą do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Konkludując, można mówić o sprzeciwie jako o nowym szczególnym rodzaju środka kontroli o charakterze nadzwyczajnym i zewnętrznym²⁰. Projektodawcy ustawy nowelizującej w 2017 r. Kodeks postępowania administracyjnego podkreślili w jej uzasadnieniu, że „większe skrupowa-

¹⁸ M. Wierzbowski, M. Szubiakowski, A. Wiktorowska, *op. cit.*, s. 482.

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ T. Woś, J.G. Firlus, *Sprzeciw od decyzji kasacyjnej organu odwoławczego wydanej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2017, nr 6, s. 86.

nie organu pierwszej instancji decyzją organu odwoławczego, a w szczególności wskazówkami zawartymi w uzasadnieniu tej decyzji²¹ ma na celu niedopuszczenie do sytuacji, w której organ pierwszej instancji wydaje taką samą decyzję, jak ta, która została uchylona.

Z drugiej strony można wnioskować, że wprowadzenie nowego sądowego środka kontroli decyzji ostatecznej, jakim jest sprzeciw od decyzji, ma zapobiec sytuacjom, w których organ nadużywał instytucji decyzji kasacyjnej. W rezultacie organ odwoławczy przerzuca konieczność ponownej oceny tej decyzji na wojewódzki sąd administracyjny, który wydał wyrok. Co istotne, sprzeciw od decyzji to środek prawny, który w znacznym stopniu przyspiesza postępowanie sądowoadministracyjne.

BIBLIOGRAFIA

- Adamiak B., Borkowski J., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2004.
Druk sejmowy nr 2987, Sejm VI kadencji – o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
Kędziora R., *Komentarz do art. 138 § 2 k.p.a.*, [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego*, Warszawa 2017.
Postanowienie NSA z dnia 1 czerwca 2011 r., II GZ 302/11.
Postanowienie WSA w Gdańsku z dnia 5 września 2007 r., II SA/GD 487/07.
Sobol M., [w:] *Przewodnik po prawie administracyjnym*, red. W. Jakimowicz, Warszawa 2013.
Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r., poz. 1257).
Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r., poz. 1369).
Wierzbowski M., Szubiakowski M., Wiktorowska A., *Postępowanie administracyjne – ogólne, podatkowe, egzekucyjne i przed sądami administracyjnymi*, Warszawa 2017.
Woś T., Firlus J.G., *Sprzeciw od decyzji kasacyjnej organu odwoławczego wydanej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2017, nr 6.
Wyrok NSA z dnia 26 maja 1998 r., I SA 1911/97.
Wyrok NSA z dnia 19 lipca 2011 r., I OZ 524/11.
Wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 września 2017 r., II SA/Go 609/17.

SUMMARY

The subject matter of this article concerns the objection as a very new court control system of appeal against sentence in administrative procedure. The above-mentioned issue does stem from novelisation of administrative proceedings which are regulated in Act of 1 June 1960. The content of this study encompasses the premises for objection on decision and focuses on changes of the Polish

²¹ Druk sejmowy nr 2987, Sejm VI kadencji – o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Administrative Code from 2017. First of all, the author describes the objection, specially its form and legal character. In the further part, the paper focuses upon on differences between the objection on decision and complaint about the court's judgment known from the old legal status. Attention was also paid to the problem of the acceptability of objection which is based only on decision regulated in Art. 138 § 2 of the Polish Administrative Code. In addition, the author raises a very important issue of jurisdiction of the Voivodeship Administrative Court in this case.

Keywords: objection; Voivodeship Administrative Court; administrative procedure; control system; Polish Administrative Code; regulation